

[Statsministeren]

tisk udkommer uanset denne konflikt, og derfor er indtil videre – jeg håber, at det kan blive ved med at være sådan – heller ikke den lokale pressefrihed undertrykt.

Hr. Ole Bernt Henriksen ville altså ikke kalde det tilskud, han ville hellere kalde det en ydelse, og hr. Arne Melchior ville hellere kalde det en betaling. Det er under alle omstændigheder en ydelse eller en betaling, som ikke er så pokkers og strengt nødvendig, men som altså gives ud fra den forudsætning eller ud fra det ønske, at man ud over de informationsmæssige grunde bidrager, yder noget, betaler noget til pressen netop som en slags pressestøtte. Sådan er det, og man kan kalde det, hvad man vil.

Socialdemokratiet og regeringen er ikke i princippet modstandere af tilskud, ydelser og betaling til pressen fra det offentlige. Det, der interesserer os, er først og fremmest, hvordan vi sikrer pressefriheden, det vil sige i hvilken form, når nu pressen ikke på alle områder kan klare sig selv. Det er alene måden, det gøres på, og ikke så meget selve det, om man skal. Men det er klart, at det til enhver tid er afhængigt af, hvilke økonomiske muligheder samfundet eller staten i øvrigt har.

Hr. Arne Melchior fortalte os, at der ikke hos CD var nogen frygt for valg. Det var heller ikke det, jeg mente, men det var åbenbart sådan, hr. Arne Melchior opfattede mine bemærkninger. Jeg mente bare, at man generelt sagt skulle tage det roligt, ikke specielt CD, for regeringen gjorde ikke denne sag til et kabinetsspørgsmål. Det var sådan, det var ment, men jeg forstod, at det ramte lidt dybere, og det var ikke tilsigtet.

Hr. Alfred Hansen stillede et spørgsmål både i første og anden omgang, og jeg er lidt ked af, at jeg ikke har svaret, men jeg har ikke villet prøve på, om jeg kunne finde svaret lige nu. Jeg vil derfor bede om, at spørgsmålet bliver stillet i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om lægemidler.

(Lovforslag nr. L 130. Fremsat 28/1 81).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Taanquist (S):

Jeg kan på den socialdemokratiske gruppe vegne tilslutte mig lovforslaget.

Svend Erik Hovmand (V):

Også i venstre kan vi give vores tilslutning.

Agnete Laustsen (KF):

Jeg synes, det er et meget flovt lovforslag, ministeren her kommer med. At tænke sig, at det skal være nødvendigt, at EF-Kommissionen anlægger sag mod Danmark ved EF-Domstolen, for at vi overholder vore forpligtelser, i det her tilfælde forpligtelsen til at acceptere fri varebevægelighed, før vi selv ændrer vores lovgivning!

Vi kan naturligvis fra konservativ side være enige i lovforslaget, selv om det som sagt burde have været fremsat, uden at et sagsanlæg havde været nødvendigt. Men jeg kunne da godt tænke mig at spørge ministeren, om vi kan forvente tilsvarende sager som denne. Vi har jo en sag om vin- og spiritusbeskatningen i frisk erindring, og vi skulle nødigt gå hen og blive faste kunder ved EF-Domstolen – faste kunder desværre i den anklagedes rolle.

Erlendsson (FP):

I modsætning til den sidste taler er jeg ikke så forbavset over, at man fra dansk side har tøvet med at fremsætte dette lovforslag. Medicin er ikke det samme som spiritus eller tobak eller andre varer, man kunne tænke sig at integrere i De europæiske Fællesskaber.

[Erlendsson]

For medicinske specialiteter er der specielle problemer, som ofte først viser sig, efter at specialiteten har været i brug et stykke tid. Vi kender sådanne uheldige situationer, hvor det har vist sig, at en længe brugt specialitet pludselig har afsløret frygtelige virkninger. Vi husker f.eks. den specialitet, som gav vanskelige fostre og en hel del ulykkelige mennesker, som det må være tilfældet, når man f.eks. fødes uden arme og ben.

I en sådan situation forstår jeg godt, at man fra dansk side og vel fra sundhedsstyrelsens side har været betænkelig ved, at specialiteter skulle kunne indføres her til landet, uden at der var en dansk repræsentant, som man direkte kunne henvende sig til og fremlægge sagen for og gøre retsansvar gældende over for.

Nu er vi jo i De europæiske Fællesskaber, og det skal efterhånden være et nyt, større fædreland – sådan er der i hvert fald nogle der forestiller sig det – og derfor ønsker man at komme uden om de forhindringer, der har været for en fri varebevægelighed på dette område. Men at sundhedsstyrelsen eller indenrigsministeriet har sine betænkeligheder ved det, fremgår tydeligt af den skriftlige fremsættelse, hvori der står:

»I praksis formodes importører af lægemidler og farmaceutiske specialiteter fortsat som regel at have repræsentanter med bopæl her i landet.«

Det er, ligesom om man siger: det, vi gør, er ikke så galt, for i praksis vil de nok stadig væk have repræsentanter her i landet, så vi kan få fat i ørerne på dem.

Der er også det særlige problem med hensyn til lægemidler, at der er en flydende grænse over til det, man kalder helsekost. Der er en flydende grænse mellem det, som bare forbedrer den almindelige sundhedstilstand, sådan siger man, og det, som virker helbredende på egentlige sygdomme. Der er ikke nogen skarp grænse mellem sygdom og sundhed, og derfor har det mange gange voldt sundhedsstyrelsen vanskeligheder at sætte grænsen mellem, hvad der skal forstås ved lægemidler, og hvad der skal forstås ved helsekost. Der har været tilfælde, hvor såkaldt helsekost, der er ført frem af bestemte græsrodsbevægelser, eller hvad man nu kalder dem, bestemte religiøse grupper, har vist sig at indeholde særdeles farlige bestanddele, og hvor man altså fra sundhedsstyrelsens

side først på et senere tidspunkt har fået øjnene op for, at dette ikke var uskadeligt, det var ikke helsekost, det var det direkte modsatte, det var farligt for sundheden.

Jeg vil gerne spørge indenrigsministeren, hvordan man i praksis vil forholde sig, hvis det, som man her giver udtryk for det, ikke er således, at importører af lægemidler og farmaceutiske specialiteter fortsat som regel har repræsentanter med bopæl her i landet, og hvordan man vil forholde sig i de tilfælde, hvor der ikke findes nogen sådan.

Birthe Nielsen (SF):

Vi fra socialistisk folkeparti er meget betænkelige ved dette lovforslag, selv om det virker uigennemskueligt, fordi der er meget få bemærkninger til lovforslaget. Indenrigsministeren siger i lovforslaget, at der kommer nogle yderligere ændringer på dette område senere i folketingsssamlingen.

Når jeg siger, at vi er betænkelige, så er det også, fordi det hænger sammen med Romtraktaten, der hænger sammen med EF, som socialistisk folkeparti jo har været modstandere af, lige siden vi blev medlem af EF. Når vi er det i forbindelse med dette lovforslag, hænger det også sammen med, at vi stiller det spørgsmål: hvad bliver det næste? Vi mener, at den retssikkerhed, vi har i Danmark med hensyn til, hvad der sker på dette område, må blive et spørgsmål mellem de forskellige stater. Vore retssystemer er jo ret forskellige, hvilket kan give sig udslag, f.eks. hvis den danske stat skulle lægge sag an mod Frankrig eller England eller Tyskland for den sags skyld. Hvem er det, der bliver sorteper i det her spil? Ja, det er for så vidt befolkningen.

Vi kan også blive bekymrede for alle de præparater, der bliver udført fra andre lande. F.eks. har man i Tyskland ca. 40.000 præparater på medicinområdet, hvorimod vi i Danmark kun har 8.000, og vi mener, at det er mere end nok. Vi mener ikke, det er rimeligt, at man skal sprede endnu mere medicin ud, som kun bruges til symptombehandling og ikke klarer folks problemer. Vi mener, at den registrering, der i øjeblikket finder sted, hvad jeg kan se af dette lovforslag, skal fortsætte. Men vi er betænkelige, fordi vi siger: hvad bliver det næste? Det slår en breche i netop de ting, vi har arbejdet på i Danmark inden

[Birthe Nielsen]

for lægemiddelområdet og inden for de farmaceutiske specialiteter, og jeg kan se, at indenrigsministeren også selv er betænkelig ved de her ting. Det er en følge af Romtraktaten, som sniger sig mere og mere ind på os og bliver værre og værre, og derfor må vi tage afstand fra lovforslaget.

Det virker noget uigennemskueligt, hvad der egentlig ligger i dette, og jeg synes godt, vi kunne stille krav om, at indenrigsministeren gav en større redegørelse for, hvad det egentlig betyder, for der står ikke ret meget om det. Men vi opfatter det i hvert fald som en begrænsning af den danske suverænitæt også på dette område.

Lone Dybkjær (RV):

Da mit partis ordfører, fru Aase Olesen, ikke kan være til stede, skal jeg på partiets vegne sige, at vi finder, at dette forslag er usædvanlig dårligt oplyst. Der mangler en redegørelse for, hvorfor den pågældende bestemmelse findes i loven om lægemidler, for at nævne ét eksempel, og for at nævne et andet eksempel: hvorledes skal udtrykket »kan opfattes som stridende« forstås? Er det stridende, eller er det ikke stridende?

Vi finder i øvrigt, at det er uheldigt, at regeringen fremsætter lovforslag uden at følge den almindelige kutyme, der hedder, at man bringer de nugældende paragraffer og ændringerne sammenholdt med dem. Nu kan man sige, at det er meget at sammenholde et så lille stykke, men f.eks. ville det være udmærket, hvis man havde bragt § 8, stk. 2, som ophæves, så man ikke skal på biblioteket og have fat i loven, sådan at man kan finde frem til det. Ét er, at de mindre partier måske ikke kan nå at lave det tekniske arbejde, men en regering må i det mindste kunne lave den slags.

Men vi vil deltage i udvalgsarbejdet for ad denne vej at få klarlagt, hvad baggrunden, formålet og indholdet af dette forslag er.

Arne Melchior (CD):

Fru Lone Dybkjærs sidste hjertesuk kan jeg tilslutte mig, idet også jeg er i den situation at være substitut for vor egentlige ordfører, der med kort varsel har måttet tage til provinsen, og så har jeg altså ikke fået tid til at grave i de paragraffer, man egentlig skulle have kendt for at kunne tage stilling.

Det vil ikke overraske indenrigsministeren, at mit parti ikke har væsentlige betænkeligheder. Som de EF-tilhængere, vi er, og som de internationalister, vi prøver at være, synes vi, det stemmer udmærket med vore intentioner. Den egentlige ordfører, som sidder i udvalget, kan stille sine spørgsmål i udvalget, så det ikke optager salens tid.

Vi kan tilsige en positiv behandling af lovforslaget.

Tyroll (VS):

I forhold til dette forslag er jeg egentlig mere forbløffet over, at det skulle komme så vidt, at der også skal ske ændringer på dette område, for da denne lov blev behandlet i 1974-75, skete ret så vidtgående harmoniseringer og ret så vidtgående indskrænkninger i, hvilke tiltag man overhovedet kan komme med fra dansk side på hele medicinområdet. Men alligevel skal altså den sidste rest, der overhovedet er til stede, føres ind i en eller anden harmoniseringsudvikling; den sidste begrænsning, der kunne være, skal man tage fat i.

Jeg kunne da godt tænke mig at høre ministeren: er det overhovedet formålstjenligt at lave udvalgsbehandling af denne sag? Så vidt jeg kan se, er sagen allerede afgjort. Det er afgjort i forhold til EF-Domstolen osv., og man indser, at man ikke kan komme igennem med sit standpunkt, og derfor må man ændre denne lovgivning. Har det overhovedet noget formål, at vi siger noget ved denne behandling her i salen? Er tingene ikke afgjort? Hvad ville konsekvensen være af, at man eventuelt fra et flertals side afviste dette lovforslag? Det er noget af det, der er blevet påpeget så tit, at her er der reelt ikke nogen mulighed for indflydelse for folkestyret her i landet, sagen er faktisk afgjort. Jeg vil da gerne have svar på, hvilke konsekvenser der vil være af, at man afviser dette forslag.

Jeg vil også gerne have at vide, hvilke praktiske konsekvenser der bliver. I den formulering, der var af bemærkningerne til disse paragraffer i loven, siger man om § 8, stk. 2: »Reglen er begrundet i praktisk-kontrolmæssige hensyn«, og i bemærkningerne til § 14 siger man: »Det har undertiden været nødvendigt for sundhedsstyrelsens farmaceutiske laboratorium ved kontrol m.v. at tage direkte kontakt med det udenlandske moder-

[Tyroll]

firma, hvilket kan være upraktisk, navnlig hvis der er tale om hurtig hjemkaldelse af samtlige pakninger.«

Jeg vil da gerne høre, hvordan disse ting, som var det, der skulle tages højde for i lovgivningen, vil kunne udmøntes fremover, hvilke konsekvenser der vil være af denne ændring, som åbenbart overhovedet ikke kan realitetshandles her, fordi det er afgjort andre steder.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan tilsige et positivt udvalgsarbejde om disse spørgsmål. Vi kan godt forstå, at ministeren har overvejet tingene grundigt, inden han fremkom med forslaget, men vi mener naturligvis også, at der må findes en løsning på disse ting, sådan som ministeren lægger op til det, og det ser vi positivt på.

Lis Starcke (DR):

Baggrunden for lovforslaget er EF-Kommissionens sagsanlæg imod Danmark for med de hidtidige regler at hindre den frie varebevægelighed imellem EF-landene. Retsforbundet noterer sig, at regeringen, skønt den ikke er enig i påstanden fra EF-Kommissionens side, dog bøjer sig; det er den nemlig tvunget til.

Retsforbundet kan ikke medvirke til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag, da det med sine ændringer skaber en forskelsbehandling mellem lande i og uden for EF-fællesskabet. Desuden spørger vi os med ængstelse, hvad der vil ske for Danmark, når vi senere på året skal til at lovgive om apoteksvirksomhed, der hidtil har været meget velanset i dette land.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne i anledning af de spørgsmål, der er blevet rejst, sige, at vi ikke har ment i indenrigsministeriet, at lægemiddellovens § 8, stk. 2, og § 14, stk. 2, var i strid med EFs regler om den frie varebevægelighed. Men den opfattelse deler EF-Kommissionen altså ikke. Den har i en tid arbejdet med sagen, har henvist til sager af lignende art, og vi er kommet til den overbevisning, at hvis der gennemføres et sagsanlæg, vil EF-Kommissionen formentlig få medhold i sine synspunkter. Så er det jo et spørgsmål, om vi skal af-

vente en retssags udfald, hvor vi på forhånd mener at være nogenlunde sikre på, hvilken vej det vil komme til at gå, eller vi skal ændre bestemmelserne på de punkter, der er i strid med vores forpligtelser.

Vi har netop af hensyn til, at vi i indenrigsministeriet helst vil fremlægge tingene i en større sammenhæng, gerne villet vente med at fremsætte lovforslaget, indtil der kunne fremsættes et lovforslag om apoteksvirksomhed, så der ikke bredte sig myter om, hvilket omfang den lille ændring, vi taler om her, har.

Men da vi ikke kan få apotekerlovforslaget gjort færdigt, så det kan fremsættes med henblik på en endelig behandling i denne folketingssamling, har vi ment, det var rigtigst, at dette lovforslag blev fremsat separat. Det betyder altså, fru Agnete Laustsen, at havde det været muligt for os at gøre apotekerlovforslaget færdigt, så var dette kommet som et følgelovforslag, og så havde man kunnet se den større sammenhæng i tingene.

I anledning af de bemærkninger, der er fremkommet fra forskellig side, hvor man giver udtryk for betænkelighed med hensyn til indholdet af den kommende apotekerlovgivning, vil jeg gerne sige, at jeg ikke kan se, at der kan være grund til at nære frygt for, at det lovforslag, der arbejdes med i apotekerlovshenseende, vil være EF-stridigt, eller at vi skal foretage begrænsninger i vores lovgivning, som på nogen måde kan være generende for os eller urigtige set med danske øjne.

Man er altså af den opfattelse, at det forhold, at vi kræver, at en repræsentant for et udenlandsk firma skal have fast bopæl her i landet, stiller udenlandske producenter konkurrencemæssigt dårligere end danske producenter, uden at der er en rimelig stærk lægemæssig eller medicinsk begrundelse derfor.

Dermed besvarer jeg sådan set indirekte det spørgsmål, hr. Erlendsson stillede, nemlig hvad vi vil gøre, hvis et udenlandsk firma ikke har en repræsentant her i landet og der så opstår et eller andet problem med det pågældende firmas leverancer her i landet. Ja, så må vi hente oplysningerne direkte i firmaets hovedsæde i det EF-land, hvor hovedsædet er. Det er en besværlig og mere kompliceret fremgangsmåde, der kan medføre visse forsinkelser i en konkret situation, men ud over at det er en gene, kan jeg ikke sige, at

[Indenrigsministeren]

der er virkelig alvorlige betænkeligheder derved. Det er så en strid imellem os og EF-Kommissionen om, hvorvidt det kan siges at være unødigt diskriminerende over for udenlandske virksomheder, at vi hidtil har krævet, at de skal have en repræsentant med fast bopæl her i landet, hvis de ønsker at sælge deres varer her.

Jeg gerne sige til fru Lone Dybkjær, at det er rigtigt, at det ikke i selve lovforslaget er optaget, hvad der står i de paragrafundepunkter, der foreslås at glide ud. Det står til gengæld ganske nøjagtigt i bemærkningerne, og de er meget korte. Der står:

»I lægemiddelovens § 8, stk. 2, er det bestemt, at den, der har opnået tilladelse til at fremstille, indføre, udføre, oplagre, forhandle, udlevere, fordele eller emballere lægemidler, skal have en repræsentant med bopæl her i landet.«

Det er bestemmelsen, og der står også, at et tilsvarende krav gælder efter lægemiddelovens § 14, stk. 2. Det er i alt fald sat om i menneskesprog, sådan at det fremgår klart og tydeligt, at det er spørgsmålet om den krævede faste repræsentant, der er tænkt på.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil bare sige, at der var flere ting, jeg synes der manglede oplysninger om. Det kom ministeren ikke ind på her, og det er jo så noget, vi kan tage op under udvalgsarbejdet.

Det er rigtigt nok, at der i bemærkningerne står i flydende tekst – det står nemlig ikke som et citat – hovedindholdet af det, men man kan faktisk ikke af bemærkningerne se, om det er den præcise tekst eller ej.

Jeg vil gerne sige, at det er meget utilfredsstillende at arbejde på den facon, og det giver os, der skal være ordførere, en meget større arbejdsbyrde, end nødvendigt er. Det havde ikke kostet ministeriet ret meget arbejde lige at sætte den nuværende tekst på, som man sædvanligvis gør ved lovforslag, og det er vel også det, man har et embedsmandsapparat til.

Erlendsson (FP):

Ministeren sagde først, at man skulle se det i en større sammenhæng, og det var, ligesom om det var hele problemet, at det ikke kom samtidig med apotekerloven. Men efter-

hånden gik ministeren dog over til at tale om, hvad selve forslaget betød, om det var rigtigt eller forkert at vedtage det lovforslag, han her har lagt frem. Ministeren sagde, at han ikke fandt, at der var en stærk lægelig eller medicinsk begrundelse for at gå imod lovforslaget. Det kunne måske være til gene. Det kunne måske besværliggøre det. Det kunne måske betyde en forsinkelser. Ja men alt det er jo da temmelig alvorligt, og man burde prøve at komme uden om det. Det mener ministeren altså ikke at det er, og jeg forstår, at det er med ubehag, ministeren går med til at fremsætte dette lovforslag for folkettinget. Nu sker det altså alligevel, og regeringen skal nok få flertal for det, har jeg forstået af de indlæg, der har været.

Jeg vil så spørge, om sundhedsstyrelsen i fremtiden uden forudgående konsultation med det pågældende udenlandske medicinalfirma kan standse et præparat her i landet eller kan udstede advarsler imod dets brug vedrørende bestemte områder, bestemte symptomer eller bestemte sygdomme, i en bestemt tidsperiode eller i det hele taget komme med vejledende bemærkninger til landets medicinalpersoner om, hvordan man bør omgås denne fabriks præparater, uden at kunne risikere at møde krav om erstatning fra det pågældende firma, uden at pådrage sig juridiske eller økonomiske forpligtelser. Jeg synes ikke, det er et spørgsmål, der er helt uden interesse.

Tyroll (VS):

De forskellige spørgsmål om konsekvenserne af dette lovforslag vil jeg vende tilbage til i udvalget. Men der var en ting, jeg ikke fik svar på af ministeren, og det er: hvilke konsekvenser vil det have, hvis folkettingen vedtager, at man ikke vil gennemføre dette lovforslag, at man ikke vil gennemføre de ændringer? Hvilke tiltag vil der komme fra EF, og hvordan vil en beslutning her i folkettingen stå i givet fald?

Birthe Nielsen (SF):

Jeg vil godt spørge ministeren, om ministeren kan fortælle, hvor meget det vil betyde for sundhedsstyrelsen rent arbejdsmæssigt med det pres, der må blive omkring varernes frie bevægelighed, for vi kan jo forvente, at der kommer mange flere medicinalvarer på

[Birthe Nielsen]

markedet. Jeg nævnte før, da jeg var heroppe, at alene i Tyskland har man 40.000 præparater, mens vi i Danmark i dag har ca. 8.000 præparater. Jeg vil godt høre, hvad ministeren mener om det spørgsmål.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg kan svare kort på de tre spørgsmål.

Jeg vil gerne sige til hr. Erlendsson, at der sker naturligvis ikke herved nogen ændring i sundhedsstyrelsens ret og pligt til at gribe ind over for lægemidler, som man får en rimeligt begrundet mistanke til. Naturligvis ikke. Man skal ikke have noget udenlandsk firmas tilladelse til at gribe ind, hvis der efter sundhedsstyrelsens opfattelse er rimelig grund til at gribe ind. Jeg skal sørge for, at der bliver redegjort nærmere for det i udvalget, hvis man ønsker det.

Jeg vil gerne sige til fru Birthe Nielsen, at af den grund, at der ikke længere vil være pligt til at have en repræsentant med fast bopæl her i landet, kommer der naturligvis ikke en eneste medicin eller en eneste vare mere ind i landet. Ikke en eneste. Naturligvis ikke. Jeg kan ikke se, hvorfra der skulle komme det – med den begrundelse, at man ikke længere kan stille krav om, at der skal være en repræsentant med fast bopæl her i landet. Alle de øvrige regler, der gælder om mediciner her i landet, står jo fast.

Jeg vil sige til hr. Tyroll, at hvis ikke lovforslaget gennemføres, sker der det, at EF-Kommissionen gennemfører et sagsanlæg, og hvis det sagsanlæg får det forløb, som vi formoder det gør, vil Danmark blive tilpligtet at ændre sin lovgivning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om midlertidige statstilskud til visse strukturforbedringer m. m. inden for fiskeriet.

(Lovforslag nr. L 160. Fremsat 30/1 81).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Svend Andersen (S):

Lovforslaget går ud på en forlængelse af den nugældende lov med visse ændringer. Da loven om tilskud til disse strukturforanstaltninger inden for fiskeriet blev vedtaget, blev den vedtaget som et led i en mere langsigtet fiskeripolitik, der havde det formål, at der skulle ske den størst mulige udnyttelse af de mulige fangster. Vi må nok foreløbig være indstillet på, at fangstmulighederne fortsat vil være begrænsede, og derfor er det vigtigt, at der sker den bedst mulige udnyttelse af det, der er til rådighed.

Ved forslaget om videreførelse af loven med en beløbsramme på 16 mill. kr. gives der mulighed for en fortsat modernisering af fiskerfartøjernes udrustning til gavn for en bedre udnyttelse af fangsten og også til gavn for beskæftigelsen. Man opretholder bestemmelsen om, at der efter de nærmere fastsatte regler kan ydes tilskud til fiskeri efter fiskearter, der hidtil ikke har været udnyttet i særligt omfang. Vi finder det væsentligt at understrege, at netop denne del af loven bliver brugt.

Derudover er det værd at bemærke, at der nu foreslås, at der også kan ydes tilskud til energibesparende foranstaltninger, f. eks. udskiftning af ældre motorer til bedre og mere tidssvarende og energibesparende.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget.

Svend Heiselberg (V):

Man kan vanskeligt begejstres over, at det må anses for nødvendigt, at det samlede erhvervsliv efterhånden har smidt kroen ind i statskassen – med det resultat, at kvoterne for et forsvarligt fiskeri i statskassen for længst må være opbrugt. Men ud fra devisen, at så længe der er vand, sejler man, så